

Dan Peralbo: «És insostenible intentar ser músic emergent i pagar-se un pis a Barcelona»

El cantant torellonenc Dan Peralbo acompanyat de la banda El Comboi presenten el primer llarga durada homònim

Dan Peralbo i el Comboi | Juan Miguel Morales

L'energia i el desenfrenament havien marcat fins ara la trajectòria de **Dan Peralbo i El Comboi**. En tres anys, havia publicat fins a quatre EPs, però el quartet ha decidit posar el fre per veure la carretera amb més distància. Amb el suport a la producció de **Cala Vento** i del segell Montgrí, el torellonenc i la seva banda presenten un primer llarga durada homònim, que endreça i ordena el cançoner construït al llarg de quatre anys.

Ara fa quasi un any, vas dir a X que deixaves la teva feina per dedicar-te només a la música. Com portes aquest salt al buit?

Encara no n'estic del tot convençut i, precisament per aquest motiu, he hagut de deixar de viure Barcelona. Ha estat una decisió molt recent, però la vida a la capital és caríssima i no m'ho puc permetre. D'aquí ve la cançó "Bang Bang Bang", que justament parla de qui ha de pagar el lloguer. És insostenible intentar ser músic emergent i pagar-se un pis a Barcelona. Dedicar-me només a la música em fa por perquè depenc de molts factors externs, com ara si tenim concerts o si la música arriba a la gent... Però malgrat tot, crec que el moment requeria fer aquest pas.

Recordo aquest tuit d'en Pau de fa un temps! Em va quedar ben clavat!

Doncs avui sóc jo qui ho ha fet! I sí, és un dia molt important!
Esperem que hi hagi suficient aigua a la piscina perquè m'hi tiro de cap!
Amb por i emoció, pro m'hi tiro! ?
Lesgereee <https://t.co/HGltLKWtyx>

? Dan Peralbo (@danperalbo14) November 23, 2023

Al llarg de la teva vida sempre has defensat la filosofia de fer el que creies, tot i les pors i les dificultats?

Sí, perquè a l'hora de prendre decisions cal ser valent. La feina que tenia fins fa un any era fixa, m'havien fet encarregat i tenia una certa projecció, per això deixar-la de cop i volta no va ser gens fàcil. Crec que fer aquests passos és important i, a més, els canvis a la vida són superguais i necessaris. Constantment intento canviar de pentinat -que segurament és la cosa més visible- o fer altres canvis físics com les arracades. Quan fas coses diferents, per poca cosa que sigui, això fa que et passin coses i et dona vida. Per això sempre intento no tenir por de prendre decisions importants.

Com has afrontat la tornada al teu poble, Torelló?

Estic content. He viscut vuit anys a Barna, he fet de tot i he conegut moltíssima gent. He sortit molt i he estat molt actiu a la ciutat. Per tant, no em sap gens de greu fer una pausa i tornar a passar més temps amb la família i els col·legues de tota la vida. Tinc ganes de veure com escric noves cançons des de Torelló, perquè tots els EPs que he fet fins ara els havia fet a Barcelona.

Després de quatre EPs, heu enregistrat finalment el primer llarga durada. Ja tocava?

Em feia molta il·lusió. Estic molt content de la feina que hem fet amb el nostre primer llarga durada. Havíem estat tres anys tocant i gravant EPs amb un ritme frenètic. És el primer cop que ens prenem un disc amb certa tranquil·litat i per això l'hem fet amb l'antelació necessària. Tot i que ens crema a les mans, perquè les cançons estan fetes i acabades des de ja fa set mesos, ha estat molt millor treballar amb calma, amb prou temps, perquè això ha donat més valor al disc.

JULIVERT, AMOR MEU

El disc l'ha editat el segell Montgrí, del duet empordanès Cala Vento, que a més han estat els productors. Com ha anat?

Tal com va anar ha estat molt bonic, la veritat. El juny de l'any passat vaig anar al programa *Els experts* d'iCat, i em van demanar que toqués una cançó nova. Com que just el dia anterior havia compost un tema que es deia "Julivert", vaig pensar que seria bona idea tocar-lo. Llavors encara no tenia lletra, era tan sols la melodia i dues paraules embrionàries, entre les quals evidentment "julivert". Va resultar que el cantant i guitarrista de **Cala Vento**, Aleix Turón, estava amb la ràdio al cotxe i la va sentir. Llavors, un vespre ens vam trobar a la sala Heliogàbal, em va comentar que li havia agradat la tornada i em va fer algunes propostes de com podia acabar-la. Al final, vam decidir que treballaríem la cançó junts com a col·legues, però sense la intenció de gravar-la ni de fixar pel segell.

Però heu acabat gravant tot un disc i fixant pel segell...

Sí, perquè quan vam tenir la cançó acabada ens vam adonar que tenia tot el sentit del món gravar-la junts al seu estudi. Va quedar superbé, molt xula, i en aquell moment hi va haver la connexió. Vam veure que la relació podia tenir més recorregut que una sola cançó. Ens va proposar d'entrar al segell, nosaltres vam acceptar i vam començar a treballar conjuntament tot el disc.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=qjV12xgNs_c

El disc es titula *Dan Peralbo i El Comboi*, igual que el grup, tal com feien els vells rockers amb els seus debuts. Per què?

D.P: Perquè és el primer i té tot el sentit del món que es digui *Dan Peralbo i El Comboi*, perquè som nosaltres en el format més contundent i segur que mai. Després de tres anys treballant, el disc és molt conscient i està molt ben pensat.

Què us ha aportat la participació d'una banda de rock com Cala Vento en l'àmbit de la producció?

Són dos productors que es complementen perfectament, tal com hem vist molt a l'hora de produir les cançons. Joan Delgado és cor pur, energia i sentiment. Té la passió a flor de pell i sempre té molt clar quan cal posar un *break* en un lloc determinat o fer no sé què amb la guitarra... I en canvi l'Aleix és el productor que treballa amb l'ordinador. Domina el so des del punt de vista tècnic i és qui proposa quan cal posar un efecte concret. A més, també es fixa sobretot en les lletres. On no arriba un és feina de l'altre i viceversa.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=Xnycdtb4eXM>

Al disc hi heu inclòs dues cançons que ja havien sortit en EPs anteriors: "Angelina Jolie" i "Quin panorama". Què tenen?

És una aposta del segell. Com que és el primer àlbum, volem que representi el present però també tot el que hem fet durant aquests tres anys fins ara. Ens va semblar interessant incorporar-hi algunes pinzellades del que ha estat el nostre recorregut i per això hem agafat dos senzills dels últims EPs, *Miris com t'ho miris* i *Cosa fina* (Magic Mountain / The Yellow Gate, 2022 i 2023).

A les teves cançons narres històries sobre molts personatges. Com escrius aquestes lletres?

La meua manera de compondre és fent-ho tot alhora. Componc la melodia i la lletra al mateix temps, i després vaig arreglant i repassant els versos. Em va bé imaginar-me la història amb un protagonista per començar a escriure. De fet, els **Comboi** em pregunten sovint quantes persones apareixen al disc, i hi ha la Mireia, l'Angelina Jolie, en Romeu de "Com es mou"... Podria fer una pel·lícula amb els protagonistes de les meves cançons. Em flipa molt imaginar-me històries, siguin inventades o reals. Per exemple, la vida d'en Romeu és inventada, i va de com a un ebri de bar se li poden perdonar els pecats si fa música o teatre.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=JU8QJ53qq4U>

En canvi, darrere la Mireia hi ha una història d'amor.

Sí, és súper tendra. És sobre el primer amor que sents amb 18 anys. La lletra és molt infantil i maquiíssima. M'agrada imaginar-me el primer amor i cantar-ho a una persona, sigui imaginària o no.

És una manera de reescriure el teu primer amor real?

Totalment, "Mireia" parla d'una discussió interna que he tingut sovint i la vaig escriure pensant en un nano de 18 anys que s'enamorava. Em sembla molt bonica, perquè el meu primer amor va ser com el que descriu la cançó i, fins no fa gaire, pensava que era l'amor de la meua vida. Ara, però, he acceptat que et pots enamorar moltes vegades. Per tant, la lletra de "Mireia" és mentida.

A "Avui m'he enamorat (una mica massa)" hi apareix una dona gran. Qui és i què representa a la cançó?

Estàvem fent les proves de so al jardí dels estudis de **Cala Vento** a Flaçà, i va passar per allà una dona gran que es diu Angelina. Mentre assajava la cançó, em va començar a aplaudir. Vaig parar i li vaig dir: "Per què no entra al jardí, que li cantaré una cançó". Vam posar-li una cadira al costat de la meua, li vaig cantar la cançó i vam tenir la conversa que ha quedat gravada al disc, on explica que ella també havia estat enamorada. Va ser tot improvisat. I encara ens va dir que ella només s'havia enamorat un cop, del seu marit Josep, que havia mort feia cinc anys! Va ser del tot paradoxal amb la cançó, que parla d'enamorar-se moltes vegades. Em va semblar preciós i per això vam deixar-ho tal com va passar sense gravar-ho de nou a l'estudi.

T'has enamorat molts cops últimament?

[Riu] Sí, el personatge de l'última cançó diu que s'ha enamorat 3.540 cops! Seriosament, parlant de mi, ara estic enamorat i crec que molt poques vegades he estat tan enamorat. Però les cançons són de fa un i dos anys, de quan ho acabava de deixar amb la meva parella, el primer amor de la meva vida. Llavors vaig descobrir moltes persones noves i estava molt pletòric. Ara estic en un moment diferent, molt feliç i enamorat. No crec que et puguis enamorar si no estàs bé amb tu mateix. De fet, ja estic escrivint cançons molt diferents de cara a un futur disc.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=0tdrfXq7kUw>

Pot passar que els artistes viviu pensant massa en el futur i poc en el present?

Sí, tinc ganes de portar-ho millor, perquè ja penso en noves cançons i altres mogudes, i encara no ha sortit ni aquest disc. Vull viure plenament aquest disc, no m'agradaria eclipsar tot el que està començant, perquè només faria que crear-me angoixes i ansietats. Una de les frustracions més grans que tenim molts artistes és la necessitat de crear constantment i la sensació que si no fas coses noves no vals per a res. El mercat musical requereix estar fent cançons constantment i llavors t'ho acabes creient de veritat. Però no es poden escriure cançons cada dia, perquè això requereix aire i temps. En definitiva, cal que passin dies i setmanes per viure coses noves.

Creus que la professionalització et pot allunyar de fer la música naturalment com voldries?

Aquest any per sort tenim un estiu de molta feina, però ens hem adonat que de vegades ens allunyem del més bàsic, que és fer música. Setmanalment fem reunions i hi ha dies en què ja no quedem per assajar ni compondre, només parlem i planifiquem. I molt sovint penso que hem de quedar més per fer música, perquè el procés era maquíssim. Anàvem al local d'assaig amb cançons, les tocàvem, les transformàvem i algunes les acabàvem descartant... A mesura que ens hem anat professionalitzant, m'adono que és necessari perquè el projecte creixi i vagi endavant, però també veig que cal trobar un equilibri que em permeti fer el que més m'agrada, que en definitiva és fer i tocar les meves cançons.